

Gerard van Gemert
Verdacht

δ

1

‘Ik ga naar het strand.’ Mischa greep zijn jas van de kapstok en stak het stuk ontbijtkoek dat hij zojuist in de keuken had gepakt in zijn mond. Nadat hij zijn jas had aangedaan, nam hij een hap en hield hij de andere helft in zijn hand.

Onder aan de trap luisterde hij of zijn moeder antwoord gaf.

‘Mam,’ riep hij toen dat te lang duurde.

‘Ja.’ Het klonk van ver en gehaast. Zo te horen was ze op zolder. Waarschijnlijk zocht ze spullen die ze nodig had voor de vakantie. Zijn ouders gingen een week naar hun huisje in het zuiden van het land. In de gang stonden twee tassen klaar.

Ze hadden geprobeerd hem over te halen mee te gaan, maar dat was niet gelukt. Nu kon hij, voor het eerst in zijn leven, een week lang liedjes schrijven en gitaar spelen zonder dat hij gestoord werd omdat hij moest eten, afwassen of een boodschap doen. Als hij zou willen, kon hij tot midden in de nacht gitaar spelen, op de piano tokkelen en zelfs zingen.

Hij verheugde zich er al weken op. Zijn moeder had nog getracht hem een schuldgevoel aan te praten door te zeggen dat ze de vakantie met opzet in de herfstvakantie hadden gepland, maar deze kans liet Mischa zich niet ontnemen.

‘Ik ga naar het strand,’ herhaalde hij, maar nu een stuk luider. Het gestommel, de krakende zoldertrap en de snelle ademhaling van zijn moeder die dichterbij kwam, verklapten dat ze naar beneden kwam.

‘Wij gaan straks weg, hè?’ zei ze terwijl ze de laatste treden afliep. ‘Papa komt zo meteen thuis. Die zal even douchen en dan gaan we rijden.’ Met haar handen in haar zij bleef ze voor Mischa staan. ‘Kom je ons niet even uitzwaaien?’ ‘Ik hou niet van afscheid nemen, mam.’ Daar was eigenlijk niets

van gelogen. ‘En jullie gaan niet voor een halfjaar naar het einde van de wereld, maar een weekje naar Limburg. We kunnen skypen of facetimen. Je weet dat je me ieder uur veertien whatsappjes gaat sturen en als ik niet reageer de buurvrouw belt om haar te laten kijken of ik niet gestikt ben in een broodkorstje.’

Hij moest er zelf om lachen. In werkelijkheid wilde Mischa zijn ritme niet verstoren. Hij maakte aan het einde van de middag vaak een wandeling en wilde daar nu niet van afwijken.

Het was een van de weinige autistische trekjes die hij had.

Maar hij begreep de bezorgdheid van zijn moeder wel.

Het was de eerste keer dat hij alleen thuisbleef.

De ogen van zijn moeder vertelden hem dat zij het allesbehalve grappig vond, maar ze wist dat hij gelijk had. Soms, als hij later thuiskwam dan hij had beloofd, stond ze al nerveus voor het keukenraam te wachten. En als hij dan binnenkwam, stond ze ergens anders in huis iets onbenulligs te doen.

‘Kun je niet alsnog meegaan?’ Ze vroeg het bijna smekend.

‘Dan pak ik je tas in. Dat is zo gebeurd. Ik denk dat papa dat ook gezellig vindt.’

Mischa keek zijn moeder glimlachend aan. ‘Nee, mam, ik blijf thuis. Ik ben vijftien. Ik kan makkelijk alleen thuisblijven. En als ik geen eten meer heb, dan beloof ik dat ik naar oma ga.’ Hij had er in de weken voordat ze vertrokken voor moeten knokken om dit voor elkaar te krijgen. Dit liet hij zich niet meer afnemen.

‘Oké, ik leg me erbij neer.’ Ze haalde diep adem en hield haar armen wijd. ‘Nou, geef je moeder een knuffel.’

Mischa sloeg zijn armen om zijn moeder heen. Hij hoefde haar niet tegen zich aan te trekken, want voor hij dat kon doen,

drukte zijn moeder hem al bijna fijn. ‘Ben je voorzichtig?’

fluisterde ze in zijn oor. ‘En geen gekke dingen doen, hè?’

‘Nee, mam.’

‘En geen jongens en meisjes hier in huis, geen alcohol en ook geen andere rare toestanden.’ Ze gaf hem een kus op zijn wang en liet hem weer los.

‘Andere rare toestanden?’ Mischa wist donders goed wat zijn moeder daarmee bedoelde, maar hij vond het leuk haar nog

even te plagen. Hij keek haar met gefronste wenkbrauwen en een schuin hoofd aan.

Zijn moeder hield met beide handen de zijne vast. ‘Nou ja, je weet wel wat ik bedoel. Wiet of andere rommel.’

‘O, drugs, bedoel je.’ Mischa deed net of hij echt geen idee had waar ze het over had. ‘Ach, mam, af en toe een blowtje mag toch wel?’

‘Mischa!’ Ze liet hem los. ‘Waag het niet! Als ik dat merk, dan ...’ Ze kon haar zin niet afmaken.

Mischa schoot in de lach en onderbrak haar. ‘Tuurlijk niet, mam. Ik maakte maar een grapje. Ik rook niet en ik drink niet. Dat weet je toch?’ Omdat ze harder schrok dan hij verwacht had, gaf hij haar een kus ter geruststelling. ‘Doe je papa de groeten van me?’ ‘Ja.’ Ze gaf hem nog een snelle knuffel. ‘Vergeet je je mobiel niet?’

‘Die neem ik nooit mee als ik ga wandelen, mam. Dat weet je.’ ‘Straks gebeurt er een keer wat. En dan?’

Mischa keek naar het bezorgde gezicht van zijn moeder.

‘Er gebeurt niets,’ zei hij. Het klonk overtuigend, vond hij zelf. ‘Ik heb geld voor de hele week in je portemonnee gestopt.’

‘Dank je, mam.’

‘En je sleutels. Vergeet je sleutels niet!’ Ze had zich al omgedraaid.

‘Nee, mam.’ Mischa deed zijn jas dicht en zette zijn kraag op.

Zijn moeder zei niets meer terug. De wind waaide naar binnen toen hij de voordeur opende. Een stevige bui was net overgetrokken. Hij liep naar buiten en keek naar de lucht.

Als hij het goed inschatte, zou het nog wel even duren voor het weer ging regenen. De komende dagen zou het guur en onbestendig weer blijven. Heerlijk, vond Mischa dat.

Wat dat betreft had hij niet veel van zijn ouders meegekregen.

Die vonden het juist lekker om naar warme landen te gaan en in de zon te wandelen en te fietsen.

Hij liep door de tuin en via de Lijkweg richting de duinen.

Met zijn handen diep in zijn zakken stak hij de Duinweg Hoorn over en liep het duinpad op, dat hem na een lange wandeling bij

het strand zou brengen. De wind, die met zijn haren speelde, en de geur van de zee, die hij opsnoof alsof hij voor een chocoladefabriek stond, maakten hem gelukkig.

Hier kon hij zijn gedachten de vrije loop laten.

Gedachten over Mireille en haar rare kronkels en wispelturige gedrag, over teksten voor nieuwe liedjes en over school, die steeds meer als een verplichting voelde.

Hier droomde hij over verkering, over een YouTube-hit en over een carrière als singer-songwriter. De duinen, het strand en de zee waren zijn beste vrienden.

Meestal was het een eenzame wandeling.

Niet veel mensen kwamen naar deze kant van het eiland, zeker niet in deze tijd van het jaar en met dit weer.

De meeste toeristen die Terschelling bezochten, bleven in West-Terschelling of vertoefden in de vele bungalowparken en hotels. En in de herfst kreeg een binnenzwembad al gauw de voorkeur boven een wandeling door de duinen of over het strand.

Mischa dacht aan Mireille. Hoelang zaten ze al bij elkaar in de klas? Gek toch dat hij pas de laatste maanden gevoelens voor haar had. Hij zag haar lachende gezicht voor zich. Dat was best vreemd, want hij had het gevoel dat ze vaker boos op hem was of probeerde hem uit te dagen dan dat ze hem toelachte.

Deed ze dat laatste maar wat vaker, want het was haar innemende lach waar hij verliefd op geworden was, vooral omdat haar ogen er dan zo mooi bij glinsterden.

Hij vroeg zich af wat hij met haar aan moest. Natuurlijk kon hij meer moeite doen om haar voor zich te winnen. Maar hij had het gevoel dat hoe meer hij zijn best deed, hoe verder ze zich terugtrok. Anders was ze wel op zijn voorstel ingegaan om een keer met hem te wandelen. Hij had zelfs een liedje voor, of eigenlijk meer over, haar geschreven. Maar hij had nog niet het lef gehad om haar te vragen of ze het wilde horen.

Ze moest eerst maar eens een tijdje vriendelijk tegen hem zijn. Halverwege de wandeling van huis naar het strand had Mischa het gevoel dat hij werd achtervolgd.

Hij had terloops al een keer omgekeken, maar herkende de vrouw achter hem niet meteen.

De meeste mensen die hij hier tegenkwam, woonden in Oosterend en alle vaste inwoners van Oosterend kenden elkaar. Maar Mischa kon zich deze vrouw niet herinneren. Ze bleef achter hem aan lopen tot hij bij het strand kwam. De vrouw was vlak daarvoor rechts afgeslagen richting het huisje van Hidde, de strandjutter. Hij had haar nog even nagekeken, maar wist intussen zeker dat hij haar niet kende.

Bij het strand sloeg Mischa zoals gewoonlijk links af.

Eerst tegen de wind in en over een kwartier zou hij omkeren en lekker voor

de wind lopen. Het was vloed, waardoor hij dicht tegen de duinen aan liep. Hij stak zijn handen nog dieper in zijn zakken en stapte stevig door het mulle zand. Af en toe blies een windvlaag zandkorrels langs zijn gezicht.

Vlak voor hij om zou draaien, spitste hij zijn oren.

Waren dat meeuwen? Nee, dit was iets anders.

Mischa probeerde te bepalen waar het geluid vandaan kwam, maar de wind maakte dat moeilijk. Hij liep in de richting waar het geluid vermoedelijk vandaan kwam.

Hij stopte om te luisteren en deed weer een paar passen.

Mischa kwam dicht bij het gepiep en keek om zich heen.

Drie meter bij hem vandaan lag een shopper.

Poesjes, dacht Mischa. Iemand heeft hier kleine poesjes achtergelaten. Met twee flinke passen was hij bij de tas, waarop aan de dichte kant een steen lag. De open kant fladderde op het ritme van de wind. Ernaast lag nog een tas die met vier stenen op zijn plaats gehouden werd.

Mischa bukte om de shopper op te pakken en deinsde terug.

Nu hoorde hij het geluid pas goed. Hij liet zich naast de tas op de grond zakken. Hij durfde de shopper niet op te pakken en zittend probeerde hij hem zo ver te openen dat hij erin kon kijken. De wind voorkwam dat. Met zijn linkerhand hield hij de opening vast om het wapperen tegen te gaan, met zijn rechter ging hij naar binnen. Wat hij voelde, bevestigde zijn vermoeden.

Hij stak ook zijn linkerhand in de tas en vijf seconden later had Mischa een huilende baby in zijn armen.

‘Krijg nou wat,’ zei hij. Hij hield de baby met gestrekte armen voor zich ter hoogte van zijn gezicht.

Het huilen werd er niet minder door.

‘Krijg nou wat,’ herhaalde Mischa ongelovig.

Overdenkend wat hij nu moest ondernemen, bleef hij zo staan.

Zijn moeder had gelijk. Hij had zijn mobiel mee moeten nemen.

2

Mischa haalde eens diep adem. Hij wist niet precies hoelang hij zo met de baby voor zich uit was blijven staan. In ieder geval tot de spieren in zijn armen verzuurden. Langzaam liet hij de baby zakken en hij zocht naar een manier om het kindje vast te houden. Uiteindelijk legde hij het, zo goed als het ging, boven op de shopper op de grond. Gelukkig was het goed aangekleed en was ook het hoofd bedekt met een wit wollen mutsje. Hij gunde zich even de tijd om te zien wat hij nou voor zich had liggen. Alles aan het kindje bewoog. De beentjes gingen op en neer alsof het aan het fietsen was en de armpjes hadden een ritme te pakken dat op een dancefestival niet zou misstaan. Het gezichtje verkrampte onder de moeite die het kindje moest doen om zo veel volume te produceren. De baby was warm aangekleed in een spijkerbroekje met daaronder dikke sokken, die over de pijpen zaten, en sloffen. En daarboven zat een dikke donkerblauwe trui met op de buik een in het wit getekend beertje. Mischa veegde met zijn duim en wijsvinger van zijn rechterhand in zijn ogen. Je kunt het gewoon ook weer in de zak terugstoppen en weer neerleggen, hoorde hij een stemmetje in zijn hoofd zeggen. Niemand die daarachter komt. 'Maar dan gaat het misschien dood,' antwoordde hij hardop terwijl hij zich meteen realiseerde dat hij tegen zichzelf stond te praten. Misschien moest hij het kindje gewoon meenemen en bij de politie inleveren. Dat was misschien nog de makkelijkste oplossing. Maar hoe kreeg hij het daar? Het baby'tje bleef huilen, maar op een of andere manier leek het of Mischa eraan wende. Het klonk niet meer zo indringend als toen hij het net uit de zak had gehaald, terwijl het volume waarschijnlijk niet afgenomen was.

Om wat te doen te hebben liep hij door het zand naar de andere zak. ‘Als daar ook een baby in zit, ren ik de zee in,’ mompelde hij. Het gaf een prettig gevoel om zijn eigen stem te horen. Alsof hij er daardoor niet helemaal alleen voor stond. Hij nam de stenen ervan af en gooide ze richting de duinen. Daarna pakte hij de zak op, ging tegen het duin zitten en hield hem ondersteboven. Er zat meer in dan Mischa had gedacht. Voor hij iets oppakte, bekeek hij wat er voor hem lag en door de wind heen en weer bewoog. Hij zag een pak luiers, een soort blik waar *Nutrilon* op stond. Dat zou wel eens babyvoeding kunnen zijn, dacht Mischa. Hij zag een doorzichtig plastic zakje waar een flesje in zat en speentjes en plastic dingetjes. Het verste weg lag een grote gele enveloppe, die dreigde weg te waaien.

Als aan de grond genageld bleef Mischa zitten kijken naar de attributen die voor hem lagen. Wat was hier de bedoeling van? Zo te zien wilde degene die de baby hier neergelegd had, ervoor zorgen dat het kindje verzorgd zou worden.

Maar waarom was het dan hier neergelegd, op een plek waar, in deze tijd van het jaar en met dit weer, bijna niemand langskwam? Het zou best kunnen dat hij de enige was die hier iedere dag voorbijkwam. De kans dat het kind gevonden zou worden, was dus heel klein.

De baby hilde nog steeds in hetzelfde ritme en op hetzelfde volume. Mischa wilde er wel wat aan doen, maar wist niet wat.

Hoe zorgde je ervoor dat het huilen stopt?

Mischa stond op toen de enveloppe door de wind gegrepen werd, een klein stukje door de lucht zweefde en een meter of vijf verderop in het zand viel. Daar lag hij niet meer in de luwte van het duin en was de kans groter dat hij opnieuw door de wind meegesleurd en verder over het strand verplaatst zou worden.

Om dat te beletten zette Mischa zijn schoen op de enveloppe. Terwijl hij terugliep naar zijn beschutte plek tegen het duin, passeerde hij de baby. De armen en benen bewogen nog steeds alle kanten op. Mischa legde zijn hand even op het hoofdje en aaide over het mutsje, waardoor het verschoof.

Het hielp niet. De baby bleef huilen.

Met een ongemakkelijk gevoel ging hij weer zitten en keek het strand naar allebei de kanten af. Hij zag Hidde, de strandjutter, lopen, maar die was te ver weg om hem te roepen. Bovendien kon Hidde hem waarschijnlijk toch niet helpen. Hij stond bekend als een tikje eigenaardig.

Mischa's vader zei vaak dat hij dacht dat Hidde op jonge leeftijd een keer heel erg zijn hoofd gestoten moest hebben.

Voor *Mischa*, stond er in sierlijke letters van een prachtig handschrift op geschreven. Een meisjeshandschrift, dacht Mischa. Hij kende geen jongen die zo mooi en duidelijk kon schrijven. De letters leken wel gedrukt in een lettertype dat nog uitgevonden moest worden.

Na deze gedachte kwam pas de verwondering. Voor Mischa? Hij fronste. Hoe kon dat nou? Alsof degene die het baby'tje hier achtergelaten had, van tevoren wist dat hij hier langs zou lopen vandaag. Dat was onmogelijk. Of niet? Hij volgde wel altijd op hetzelfde tijdstip dezelfde route. Maar toch was het raar. Mischa scheurde de enveloppe voorzichtig open. Misschien zou hij die nog nodig hebben. Voor hij zijn hand in de enveloppe stak, keek hij erin en zag een stapel papier.

Nu kon hij het hele pakket nog bij de politie afgeven.

Mischa schudde onbewust zijn hoofd. Zijn nieuwsgierigheid won het en hij stak zijn hand in de enveloppe. Snel bladerde hij door de vellen papier. Het leek wel een soort handleiding waarin allerlei instructies stonden.

Ergens halverwege stond *Hoe verschoon je een luier?* boven aan een bladzijde. En Mischa zag ook *Wat doe je als ze niet stopt met huilen?* staan. 'Misschien moet ik daar maar mee beginnen,' zei Mischa voor zich uit. Hé, dacht hij erachteraan.

De baby is dus een meisje. Hij pakte de stapel weer vast, stond op en wilde hem terug in de enveloppe stoppen. Toen pas viel zijn oog op het bovenste vel. *Beste Mischa* stond bovenaan. Hij ging weer zitten en begon de brief te lezen.